

et udmærket godt Kup i dette Brev. Saaledes skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Redaktør Jordan forklarede under det subsidiaire Forhør, der er optaget inden Rytstøbing Politiret, at Sagfører Rosen Dahl kom ind til ham og sagde, idet han slog sig paa Brytstommen: Her er noget, der kan bruges mod Kaptajn Madsen, hvorpaa han gjorde ham bekendt med Seddelen og dens Indhold. Paa samme Maade forklarede Banassistent Grundtvig i Satsløbing, at under en Diskussion, han førte med Sagfører Rosen Dahl, gjorde denne opmærksom paa, at de paa hans, Rosen Dahls, og hans Partis Side vare i Besiddelse af skarpe Waaben, og saa kom han atter frem med denne Seddel. Man har altsaa ment, at det var et temmelig vægtigt og graverende Waaben, man saaledes havde erhvervet sig mod Kaptajn Madsen, og man har ikke nægtet sig at gøre Brug af det. Det maa derfor i allerhøjeste Grad vække Forbavselse, naar man erindrer, hvad der under Forhørene er oplyst om den Anvendelse, der var gjort af denne Seddel, at der den 19de April d. A., da der her i Folketinget forelaa Spørgsmaal om Udsættelse af Valgets Godkendelse, kunde blive sagt af den valgte Kandidat: „Jeg bad Kaptajn Madsen give mig sit Erresord i saa Henseende, han gav mig det, og det var mig nok. Saa brændte jeg Brevet, og det er altsaa ikke blevet benyttet i Agitationen imod Kaptajn Madsen.“ Der fandt ogsaa en enkelt Ytring fra den ærede Ordfører, hvorved ogsaa han syntes — men det maa ganske sikkert være en Misforstaaelse af mig — at mene, at dermed var den Sag ude, Brevet blev brændt, og det blev ikke benyttet i Agitationen mod Kaptajn Madsen. Det var nemlig den 5te April om Aftenen, at dette Møde i Slemminge fandt Sted, og den 9de April fandt Valget Sted. Men Seddelen eller Brevet, hvorledes man nu vil kalde det, havde fra den 22de Februar til den 5te April været i Sagfører Rosen Dahls og Doktor Nordsams Besiddelse, og de havde gjort al den Brug deraf, som de kunde ønske at gøre. At de derfor den 5te eller rettere den 6te April brændte det, skylder man dem ingen Tak for. Det er netop det mærkelige. Jeg kunde forstaa, hvis den valgte Kandidat, der selvfølgelig ønskede at føre Valgkampagnen over for sin Modstander med blanke, om end skarpe Waaben — vi lægge jo alle Vægt paa, naar vi paa Valgdagen staa over for vore Modstandere, at bruge rene Waaben og honnette Midler —, da han den 5te April i Slemminge hørte, at man havde ladet ham løbe med Rimstangen, i sin Ergrelse derover og over paa Møder at

have gjort Brug af noget, der viste sig ikke at have det mindste paa sig, i Øjeblikket havde revet Brevet itu. Men at han kunde gøre det Dagen efter, forstaaer jeg ikke, thi den Tanke maatte ligge nær, at naar den Mand, hvem disse Ytringer bleve tillagte, saa bestemt havde fralagt sig, at han havde brugt dem, maatte der dog meget let — Valget gaa nu til den ene eller den anden Side, det vidste man ikke den Gang — kunne blive Spørgsmaal om, hvorledes Sammenhængen egentlig var med disse Sedler, og i saa Fald vilde det være af den største Betydning, at man sikrede sig deres Tilstedeværelse og ikke tilintetgjorde dem. Man havde ogsaa en anden meget gyldig Grund til at opbevare dem. Det er nemlig ogsaa under Forhørene kommet frem, at der i ikke saa lidet Omfang havde været Tale om, hvem der havde skrevet disse Sedler, hvad det var for en Haandskrift, der fandtes paa dem. Det fremgaar ikke af Forhørene, hvem der først har faaet Tvivl i saa Henseende, om det er Redaktør Jordan, der bestemt har erklæret, at det var ikke den Folketingsmands Haand, fra hvem Seddelen hidrørte, eller om det var Sagfører Rosen Dahl. Vist er det, at man syntes alle at have været enige om — ogsaa den omtalte Landstingsmand —, at det ikke var den omtalte Folketingsmands Haandskrift. Man har talt om, at det kunde se ud som en Damehaand — Damerne skulde altsaa have været med i Valgagitationen —, og man har talt om, at det kunde se ud som et Forsøg paa Skønkriftskrivning. De, der have benyttet Sedlerne, synes altsaa ikke at have anset dem for skrevne af den Folketingsmand, fra hvem de antoges at hidrøre. Dette maa dog formentlig ogsaa indeholde en vægtig Grund for vedkommende til at passe lidt bedre paa disse Sedler. Det er jo ikke blot den ene, som er bleven brændt eller synes at være bleven brændt, men den anden Seddel, som der har været Tale om, som skal have været ligegyldende med denne, og som ogsaa har været i den valgte Kandidats Besiddelse, er ogsaa sporløst forsvunden. Ja, det er ikke nok dermed; under det sidste Forhør er der yderligere fremkommet, at Sagfører Rosen Dahl, da han hørte, at Seddelen var brændt den 6te April, skal have givet sig til saa godt, han kunde, efter Hukommelsen straks at nedskrive den formentlige Ordlyd af denne Seddel paa et Dokument, som han i Juli Maaned, synes det at være, roste sig af at have i Kommunen og den Gang synes at have udgivet — det staaer i Flextallets Betænkning, der kunne ærede Medlemmer se det — for at være selve den